

KUINKA PORVARISTO KÄYTTÄÄ LUOPIOITA

Meidän radioasemamme sieppailevat Carnarvonin (Englanti), Pariisin ynnä muiden Euroopan keskustien radiosanomaa. Pariisi on nykyään imperia istien maailmanliiton keskus, ja siksi sen radiosanomien ovat usein sangen kiinnostavia. Hiljattain, syyskuun 13 päivänä hallituksen radio tiedotti tuosta maailmanimperialismin keskuksista kaikille maille, että on ilmestynyt tunnetun luopion, II Internationalen johtajan Karl Kautskyn uusi, bolshevisminvastainen kirja.

Miljonäärit ja miljardöörit eivät käytä tarkoituksettomasti hallituksensa radiota. Heistä tuntui välttämättömältä tiedottaa kaikille Kautskyn uudesta sotaretkestä. Taistellakseen uhkaavaa bolshevismia vastaan heidän on pakko tarttua kaikkeen, jopa oljenkorpeen, jopa Kautskyn kirjaankin. Kiitämme kaikesta sydämestämme herroja Ranskan miljonäärejä siitä, että he niin mainiosti auttavat meitä bolshevismien propagoinnissa! he auttavat suuresti meitä saattaessaan naurunalaisiksi Kautskyn poroporvarilliset ja filisterimäiset hyökkäilyt bolshevikkeja vastaan!

Tänään, syyskuun 18 päivänä minulle tuotiin K. Liebknechtin ja R. Luxemburgin murhaajain, saksalaisten sosialishovinistien „Vorwärts” * lehden syyskuun 7 pn numero, jossa on tätä Kautskyn uutta kirjaa („Terrorismi ja kommunismi”) koskeva Friedrich Stampferin artikkeli ja useita sitaatteja tästä kirjasta. Vertailllessamme Stampferin artikkelia Pariisin radiolähetykseen huomaamme, että jälkimmäinen on kaikesta päättäen laadittu edellisen perusteella. Herrat Scheidemannit ja Nosket, Saksan porvariston

* — „Eteenpäin”. *Toim.*

henkivartijat ja Saksan kommunistien pyövelit, kehuvat Kautskyn kirjaa ja liittoutuvat Ententen imperialistien kanssa taistellakseen kansainvälistä kommunismia vastaan. Näkymä on sangen opettavainen! Meidän menshevikkimme, nuo Bernin keltaisen Internationalen⁹ tyypillisimmät edustajat eivät ole löytäneet kylliksi sanoja ilmaistakseen suuttumuksensa sen johdosta, että olen sanonut Kautskya (kirjassani: „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky”) porvariston lakeijaksi.

Se on tosiasia, herrat, vaikka te kuinka suuttuisitte! Eiväthän toki „Vorwärtsin” scheidemannilaiset¹⁰ ja Ententen miljonäärit ole ryhtyneet salaisesta sopimuksesta kanssani kehuaan Kautskya ja nostamaan häntä esille maailmanbolshevismia vastaan käytävän taistelun välikappaleena. Porvariston suhteen Kautsky osoittautui tosiasiallisesti, vaikkapa tietämättään ja tahtomattaan juuri siksi, miksi häntä nimitin.

Osoittaaksemme kuinka pitkälle on mennyt tuo marxilaisuuden nimellä verhottu sosialismista ja vallankumouksesta luopuminen mainitsemme muutamia Kautskyn esittämiä mitä „ankarimpia” syytöksiä bolshevikkeja vastaan.

....Kautsky osoittaa seikkaperäisesti, kirjoittaa Stampfer, että bolshevikit päätyvät loppujen lopuksi aina päinvastaiseen kuin ovat pyrkineet: he vastustivat kuolemanrangaistusta, mutta toimivat ampumalla joukoittain ihmisiä”...

Ensinnäkin se on suoranainen valhe, että bolshevikit olisivat kuolemanrangaistuksen vastustajia vallankumouskaudella. Puolueemme II edustajakokouksessa, vuonna 1903, jolloin bolshevismi syntyi, laadittiin puolueen ohjelma, ja edustajakokouksen pöytäkirjoissa sanotaan, että yritys merkitä ohjelmaan kuolemanrangaistuksen poistaminen aiheutti vain pilkallisia huudahduksia: „myöskö Nikolai II suhteen?”. Menshevikitkään eivät vuonna 1903 uskaltaneet asettaa äänestykseen ehdotusta kuolemanrangaistuksen soveltamisen kieltämisestä tsaariin nähden. Ja vuonna 1917 Kerenskin aikana kirjoitin „Pravdassa”, ettei yksikään vallankumouksellinen hallitus tule toimeen ilman kuolemanrangaistusta ja kysymys on vain siitä, *mitä luokkaa vastaan* kyseinen hallitus käyttää aseenaan kuolemanrangaistusta. Kautsky on siinä määrin unohtanut vallankumouksellisen ajattelutavan, siinä määrin vajonnut poroparvarilliseen opportunistiin, ettei hän voi edes kuvitellakaan,

kuinka vallankumouksellinen proletaarinen puolue saattoi jo kauan ennen voittoa tunnustaa avoimesti kuolemanrangaistuksen välttämättömyyden vastavallankumouksellisten suhteen! Senpä vuoksi „rehellinen” Kautsky rehellisenä miehenä ja rehellisenä opportunistina kirjoittaakin kainostelematta valheita vastustajistaan.

Toiseksi jos tämä mies ymmärtäisi edes hieman vallankumousta, hän ei voisi unohtaa, että kysymys ei ole nyt vallankumouksesta yleensä, vaan sellaisesta vallankumouksesta, joka kehittyi suuren imperialistisen kansojen teurasituksen tuloksena. Onko tällaisen sodan tuloksena kehittyvä proletaarinen vallankumous ajateltavissa ilman tilanherrojen ja kapitalistien luokkaan kuuluvien kymmenien ja satojen tuhansien upseerien salaliittoja ja vastavallankumouksellisia väkivallantekoja? Onko ajateltavissa sellainen työväenluokan vallankumouksellinen puolue, joka ei tuomitsisi tällaisista teoista kuolemanrangaistukseen kautena, jolloin on käynnissä mitä ankarin kansalaissota ja porvaristo järjestää salaliittoja kukistaakseen ulkolaisten joukkojen maa-hanhyökkäyksen avulla työvänehallituksen? Kukaan, paitsi aivan toivottomat ja naurettavat pedantit, ei voisi vastata näihin kysymyksiin muuten kuin kielteisesti. Mutta Kautsky, joka ennen osasi asettaa kysymykset konkreettisten historiallisten olosuhteiden pohjalta, on unohtanut tuon taidon.

Kolmanneksi. Jollei Kautsky osaa tutkia huomionsa kohdetta, vaan kirjoittaa bolshevikeista pötyä, kun Kautsky ei osaa ajatella eikä kykene edes asettamaan kysymystä nelivuotisen sodan tuloksena kehittyvän vallankumouksen erikoisuuksista, niin saattaisihan Kautsky edes silmäillä ympärilleen. Mitä todistaa upseerien suorittama Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin murha Saksan demokraattisessa tasavallassa? Mitä todistaa niiden upseerien pako, jotka sitten tuomittiin tästä murhasta naurettavan lievään rangaistukseen? Herra Kautsky ja koko hänen „riippumaton” (proletariaatista riippumaton, mutta suuresti riippuvainen pikkuporvarillisista ennakkoluuloista) puolueensa koettaa kuitata nämä kysymykset voivottelulla, paheksunnalla ja filisterimäisellä valittelulla. Mutta juuri sen vuoksi kaikki vallankumoukselliset työläiset luopuvat kaikkialla maailmassa yhä päättäväisemmin Kautskyista, Longuet’ista, MacDonaldeista, Turateista ja siirtyvät kommunistien

puolelle, sillä vallankumoukselliselle proletariaatille on tarpeen *voitto* vastavallankumouksesta eikä sen voimaton „paheksuminen”.

Neljänneksi. „Terrorismi”-kysymys on nähtävästi Kautskyn kirjasen tärkein kysymys. Sen huomaa kirjan otsikosta. Se näkyy myös Stampferin sanoista: „...Kautsky on epäilemättä oikeassa väittäessään, ettei Kommuunin pääperiaatteena ollut terrorismi, vaan yleinen äänioikeus”. Kirjassani „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky” olen esittänyt riittävästi aineistoa todistaakseni, millaista marxilaisuuden pilkkaamista on moinen jaarittelu „pääperiaatteesta”. Tällä hetkellä tehtäväni on toinen. Osoittaakseni, minkä arvoisia ovat Kautskyn jaarittelut „terrorismista”, ketä, *mitä luokkaa* nämä jaarittelut *hyödyttävät*, esitän täydellisesti erään pienen *liberaalisen* kirjoituksen. Tämä kirjoitus on kirje liberaalisen amerikkalaisen aikakauslehden „Uusi Tasavalta” („The New Republic”, June 25-th 1919) toimitukselle. Tämä aikakauslehti, joka kannanotoissaan on yleensä pikkuporvarillinen, eroaa edukseen herrojen Kautskyn sepustuksista siinä, ettei se nimitä kantaansa enempää vallankumoukselliseksi sosialismiksi kuin marxilaisuudeksikaan.

Tässä tuo toimitukselle osoitettu kirje täydellisenä:

„MANNERHEIM JA KOLTSHAK

Herra toimittaja! Liittolaisvaltojen hallitukset ovat kieltäytyneet tunnustamasta Venäjän Neuvostohallitusta, kuten he itse sanovat, seuraavista syistä:

1. Neuvostohallitus on — tahi oli — germanofiilinen (pro-german, Saksan puolella oleva).
2. Neuvostohallitus pystyy pystyssä terrorismin avulla.
3. Neuvostohallitus on epädemokraattinen eikä edusta Venäjän kansaa.

Kuitenkin liittolaisvaltojen hallitukset ovat jo aikoja sitten tunnustaneet Suomen nykyisen valkokaartilaishallituksen, jonka diktaattorina on kenraali Mannerheim, vaikka on päivänselvää seuraava:

1. Saksalaiset sotajoukot auttoivat valkokaartilaisia nujertamaan Suomen sosialistisen tasavallan, ja kenraali Mannerheim lähetti keisarille useita sähkösanomia, joissa ilmaisi myötätuntonsa ja kunnioituksensa häntä kohtaan. Neuvostohallitus sen sijaan kaivoi tarmokkaasti maata Saksan hallituksen jalkain alta Venäjän rintamalla toimivien sotajoukkojen keskuudessa harjoittamallaan propagandalla. Suomen hallitus oli paljon germanofiilisempi kuin Venäjän hallitus.

2. Valtaan tultuaan Suomen nykyinen hallitus teloihti kylmäverisesti muutamassa päivässä 16.700 entisen sosialistisen tasavallan jäsentä ja lisäksi sulki vankileireihin 70.000 henkeä syösten heidät nälkäkuolemaan.

Sitä vastoin Venäjällä, marraskuun 1 p:nä 1918 päättyvän vuoden aikana teloitettiin virallisten tietojen mukaan kaikkiaan 3.800 henkeä, siinä luvussa useita lahjottuja neuvostotoimihenkilöitä samoin kuin vastavallankumouksellisiaakin. Suomen hallitus oli paljon terroristisempi kuin Venäjän hallitus.

3. Murhattuaan ja vangittuaan noin 90.000 sosialistia ja karkotettuaan lisäksi noin 50.000 rajan taa, Venäjälle, — Suomi on pieni maa, jossa on kaiken kaikkiaan noin 400.000 valitsijaa, — valkokaartilaishallitus katsoi tilanteen riittävän vaarattomaksi suorittaakseen vaalit. Kaikista varokeinoista huolimatta sosialistit saivat enemmistön, mutta kenraali Mannerheim, samoin kuin liittolaiset Vladivostokissa toimitettujen vaalien jälkeen, ei vahvistanut yhdenkään sosialistin valtakirjaa. Neuvostohallitus sitä vastoin epäsi äänioikeuden kaikilta niiltä, jotka eivät tee hyödyllistä työtä toimeentulonsa hankkimiseksi. Suomen hallitus oli huomattavasti vähemmän demokraattinen kuin Venäjän hallitus.

Ja samoin on asianlaita demokratian ja uuden järjestyksen suurmestarin amiraali Koltshakin suhteen Omskissa, mutta tätä amiraalia liittolaisvaltojen hallitukset ovat tukeneet, muonittaneet, varustaneet ja nyt aikovat tunnustaa hänet virallisesti.

Näin ollen kaikkia niitä argumentteja, joita liittolaiset ovat esittäneet Neuvostojen tunnustamista vastaan, voidaan paljon tehokkaammin ja rehellisemmin käyttää Mannerheimiä ja Koltshakia vastaan. Nämä viikoksi mainitut on kuitenkin tunnustettu, mutta näikään nääntyvän Venäjän ympärillä tiukkenee saartorengas.

Washington.

Stuart Chase”.

Tämä porvarillisen liberaalin pieni kirjoitus paljastaa mainiosti herrojen Kautskyjen, Martovien, Tshernovien, Brantingien ja muiden keltaisen Internationalen, Bernin Internationalen sankareiden koko kataluuden ja petollisuuden sosialismia kohtaan.

Kautsky ja kaikki nämä sankarit ensinnäkin puhuvat valheita Neuvosto-Venäjistä mitä tulee terrorismiin ja demokratiaan. Toiseksi he eivät arvostele tapahtumia todellisen koko maailmaa käsittävän ja mitä kärkevimmän luokkataistelun kannalta, vaan poroporvarien, filisterien kannalta, jotka huokailevat, että miten kävisikään, jollei olisi yhteyttä porvarillisen demokratian ja kapitalismin väliillä, jollei maailmassa olisi valkokaartilaisia ja jollei maailman porvaristo tukisi heitä j.n.e. y.m.s. Kolmanneksi verratesamme amerikkalaisen kirjoitusta Kautskyn ja kumppanien järkeilyihin näemme selvästi, että *objektiivisesti* Kautsky esittää porvariston lakeijan osaa.

Maailman porvaristo tukee Mannerheimiä ja Koltshakeja ja pyrkii tukahduttamaan Neuvostovallan kuvaten valheellisesti sen terroristiseksi ja epädemokraattiseksi.

Sellaisia ovat tosiasiat. Ja Kautsky, Martov, Tshernov ja kumpp. säästävät vain porvaristoa veisatessaan terrorismi- ja demokratismivirttään. Juuri tämän virren tahtiin, juuri tämän virren avulla maailman porvaristo pettää työläisiä ja tukahduttaa työläisten vallankumousta. Niiden „sosiaalistien” oma rehellisyys, jotka veisaavat tätä virttä „vilpittömästi”, t.s. rajattomassa tylsäjärkisyydessään, ei lainkaan muuta tämän virren objektiivista merkitystä. „Rehelliset opportunistit” Kautskyt, Martovit, Longuet’t ja kumpp. ovat muuttuneet „rehellisiksi” (rajattoman selkärangattomuutensa vuoksi) *vastavallankumouksellisiksi*.

Sellainen on tosiasia.

Amerikkalainen liberaali on käsittänyt — ei teoreettisen valmeutuneisuutensa vuoksi, vaan yksinkertaisesti sen vuoksi, että hän on huolellisesti tarkkaillut tapahtumia riittävän laajassa mitassa, t.s. juuri maailman mitassa, — on käsittänyt, että *koko maailman porvaristo järjestää ja käy kansalaissotaa vallankumouksellista proletariaattia vastaan* ja tukee siitä syystä Koltshakia ja Denikiniä Venäjällä, Mannerheimiä Suomessa, porvariston lakeijoita, gruusialaisia menshevikkejä Kaukasiassa, puolalaisia imperialisteja ja puolalaisia Kerenskejä Puolassa, saksalaisia scheide-mannilaisia Saksassa, vastavallankumouksellisia (menshevikkejä ja kapitaalisteja) Unkarissa j.n.e. j.n.e.

Ja ehta taantumuksellisen poroporvarin tavoin Kautsky voivottelee edelleenkin kansalaissodan tuottamien onnettomuuksien ja kauhujen johdosta! Nyt ei ainoastaan katoa viimeinenkin vallankumouksellisen tietoisuuden häivä, viimeinenkin historiallisen realismin häivä (sillä lopultakaan ei ole synty ymmärtää, että imperialistinen sota muuttuu kiertämättömästi kansalaissodaksi), vaan nyt suorastaan säästetään porvaristoa, *autetaan sitä*, nyt Kautsky on *tosiasiallisesti porvariston puolella* kansalaissodassa, jota kaikkialla maailmassa joko jo käydään tahi aivan ilmeisesti valmistellaan.

Teoretikkona Kautsky salaa kansalaissodan johdosta nostamallaan hälinällä, huudolla, itkulla ja hysterisellä kiihtymyksellä sen, että hän on kärsinyt vararikon. Oikeassa olivat juuri bo’shevikit, jotka syksyllä 1914 julistivat koko maailmalle, että *imperialistinen sota muuttuu kansalaissodaksi*. Kaikenkarvaiset taantumusmiehet purkivat kiukkuun tai naureskelivat, mutta bolshevikit olivat kuitenkin

oikeassa. Oman täydellisen tappion, järjettömyyden ja lyhytnäköisyyden salaamiseksi on koetettava pelotella pikkuporvareita kansalaissodan kauhuilla. Poliitikkona Kautsky tekeekin niin.

Sen, miten naurettaviin järjettömyyksiin hän tällöin puheissaan päätyy, näkee seuraavasta. Maailmanvallankumoustoiveet ovat perusteettomia, vakuuttaa Kautsky, ja kuinka luulette, mikä on hänen argumenttinsa? Venäjän vallankumouksen tyyppinen vallankumous Euroopassa olisi näkkääs „*kansalaissotien sytyttämistä*” (Entfessellung, kahleista päästämistä) *kaikkialla maailmassa kokonaisen sukupolven ajaksi*” ja sitäpaitsi se ei olisi oikean luokkataistelun, vaan „*veljessodan sytyttämistä proletaarien keskuudessa*”. Nämä kursiivilla ladotut sitaatit Stampfer esittää nimenomaan Kautskyn sanoina ja on tietenkin haltioissaan niistä.

Voisivatko Scheidemannin roistot ja pyövelit olla olematta haltioissaan näistä sanoista! „Sosialistien johtaja” pelottelee kansaa vallankumouksella ja säikyttelee sitä loitommalle vallankumouksesta! Mutta hupaista kyllä, Kautsky ei huomannut tällöin erästä seikkaa: maailman mahtivoima Entente käy jo lähes kaksi vuotta sotaa Venäjää vastaan ja lietsoo siten vallankumousta omissa maisaan. Jos vallankumous olisi nyt vaikkapa vasta alkamassa, vaikkapa vasta sovitteluvaiheessaan, vaikkapa vain yhdessä tai kahdessa Ententen suurvallassa, niin se tekisi *heti* lopun Venäjän kansalaissodasta, vapauttaisi *heti satoja miljoonia* ihmisiä siirtomaissa, sillä siellä kiehuu viha ja suuttumus, ja niitä hillitsee vain Euroopan harjoittama väkivalta.

Paitsi sitä, että Kautsky on tuonut koko imperialistisen sodan mittaan ilmi konnamaisen lakeijasielunsa ihanuuksia, hän pitää nyt ilmeisesti toimintaohjeenaan seuraavanlaista motiivia: hän *on säikähtänyt* Venäjän kansalaissodan pitkistymistä. Pelästyksissään hän ei ole tullut ajatelleeksi, että Venäjää vastaan taistelee *koko maailman porvaristo*. Vallankumouksen puhkeaminen yhdessä tai kahdessa Euroopan suurvallassa lamaannuttaisi porvariston voimat yleensä *lopullisesti*, porvariston herruus kukistuisi *juurta myöten*, eikä porvaristolle jäisi suojapaikkaa *missään maan päällä*.

Itseasiassa maailman porvariston kaksi vuotta kestänyt sota Venäjän vallankumouksellista proletariaattia vastaan

herättää toiveikkuutta vallankumouksellisissa kaikkialla maailmassa ja *todistaa*, että voitto *koko maailman mitassa* on hyvin lähellä ja helposti saavutettavissa.

Mitä tulee kansalaissotaan „proletaarien keskuudessa”, niin sellaisia argumentteja olemme jo kuulleet Tshernoveilta ja Martoveilta. Antaaksemme oikean arvon tämän argumentin koko pohjattomalle halpamaisuudelle otamme havainnollisen esimerkin. Ranskan suuren vallankumouksen aikana osa talonpojista, nimittäin vendéelaiset taistelivat kuninkaan puolella tasavaltaa vastaan. Kesäkuussa 1848 ja toukokuussa 1871 osa työläisistä oli vallankumousta tukahduttaneiden Cavaignac'in ja Galliffet'n sotajoukoissa. Mitä te ajattelisitte henkilöstä, joka sanoisi: minua surettaa „kansalaissota, jota käytiin Ranskan *talonpoikien keskuudessa* vuonna 1792”,— „työläisten keskuudessa vuosina 1848 ja 1871”? Te sanoisitte, että hän on mitä ulkokultaisin taantumuksen, monarkian ja Cavaignac'ien puolustaja.

Ja te olisitte oikeassa.

Vain täysidiootti voinee vielä nytkin olla ymmärtämättä, että Venäjällä on käynnissä (ja koko maailmassa alkaa tai kypsyy) proletariaatin kansalaissota *porvaristoa vastaan*. Milloinkaan ei ole ollut eikä milloinkaan voi olla sellaista luokkataistelua, jossa *osa* edistyksellisestä luokasta ei jäisi taantumuksen puolelle. Sama koskee myös kansalaissotaa. Osa takapajuisista työläisistä auttaa ehdottomasti, lyhyemmän tai pitemmän ajan, porvaristoa. Vain heittiöt saattavat puolustella *sillä siirtymistään* porvariston puolelle.

Teorian kannalta katsoen me näemme tässä, ettei ole halua käsittää sitä, josta koko maailman työväenliikkeen historian kaikki tosiasiat puhuvat painokkaasti jo vuodesta 1914 alkaen. Poroporvarillisuuden ja opportunistin turmelmissa työväenluokan *huippukerroksissa*, jotka porvaristo *on lahjonut* „hyvätuloisilla virkapaikoilla” ja muilla lahjuksilla, alkoi ilmetä hajaannusta maailman mitassa syksyllä 1914, ja ne hajaantuivat lopullisesti vuosina 1915—1918. Kun Kautsky ei näe tätä historiallista tosiasiaa ja syyttää kommunisteja hajaannuksesta, niin hän vain tuhanennen kerran todistaa suorittavansa porvariston lakeijan tehtävää.

Marx ja Engels puhuivat 40 vuoden mittaan, vuodesta 1852 vuoteen 1892, että Englannin siirtomaaetuksista ja monopolioikeuksista *johtuen* osa Englannin työläisistä

(nimenomaan huippukerros, johtajat, „aristokratia”) *porvarillistuu*. On päivänselvää, että imperialistiset monopolit saavat XX vuosisadalla aikaan monissa maissa samanlaisen ilmiön kuin Englannissa. Kaikissa kehittyneimmissä maissa näemme *työväenluokan johtajien* ja tämän luokan *huippukerrosten* turmeltuneisuutta, lahjottavuutta ja siirtymistä porvariston puolelle, joka jakaa lahjuksia, antaa näille johtajille „hyvätuloisia paikkoja”, antaa näille huippukerroksille muruja liikevoitoistaan, säilyttää huonopalkkaisimpien ja likaisimpien töiden taakan muualta tuotujen takapajuisten työläisten kannettavaksi ja suurentaa „työväenluokan aristokratian” etuoikeuksia joukkojen oikeuksiin verrattuna.

Vuosien 1914—1918 sota todisti lopullisesti, että proletariaatin *johtajat ja huippukerrokset*, kaikki sosialishovinitit, Gompersit, Brantingit, Renaudelit, MacDonaldit, Scheidemannit y.m.s. ovat kavaltaneet sosialismin, siirtyneet porvariston puolelle, ja sitä paitsi osa työläisjoukoista tietenkin vanhasta tottumuksesta kulkee jonkin aikaa tämän porvarillisen roskaväen mukana.

Huysmansien, Vanderveldien, Scheidemannien Bernin Internationale on nyt täysin konstituoitunut näiden sosialismin pettureiden keltaisena Internationalena. Ei voi olla edes puhetta mistään *todellisesta* sosialismista, mistään *vilpittömästä* työstä sosialistisen vallankumouksen hyväksi, ellei taistella heitä vastaan, erota heistä.

Koettakoot saksalaiset riippumattomat istua kahdella tuollilla, sellainen on heidän kohtalonsa. Scheidemannilaiset suutelevat ja syleilevät Kautskya „omana” miehenään. Stampfer toitottaa siitä, ja Kautsky on todellakin Scheidemannien kunnan toveri. Hilferding, joka myös on riippumaton ja Kautskyn ystävä, ehdotti Luzernissa Scheidemannit erotettavaksi Internationalesta. Keltaisen Internationalen todelliset johtajat tietenkin vain nauroivat Hilferdingille. Hilferdingin ehdotus oli joko äärimmäistä tyhmyyttä tai äärimmäistä ulkokultaisuutta: päästä työläisjoukkojen keskuudessa „vasemmistolaisen” maineeseen ja samalla säilyttää paikka porvariston palvelijain Internationalessa! Mutta selitettäneen erään johtajan, Hilferdingin, menettelyä miten tahansa, varmaa on ainakin se, että niin „riippumattomien” selkärangattomuus kuin Scheidemannien, Brantingien, Vanderveldien kataluuskin saavat välttämättömästi proletaari-

joukot pyrkimään yhä voimakkaammin *erilleen kavaltaja-johtajista*. Imperialismi saattaa joissakin maissa pitää työläiset melko kauan hajallaan, mistä Englanti on näkyvä esimerkki, mutta vallankumouksellisten *yhteenliittymisen*, joukkojen yhtyminen heihin ja keltaisten häätäminen edistyy jatkuvasti kautta koko maailman. Sitä todistavat Kommunistisen Internationalen suuret saavutukset: Amerikassa on jo muodostettu kommunistinen puolue¹¹, Pariisissa Kansainvälisten yhteyksien ennallistamiskomitea ja Yhteispuolustuskomitea¹² ovat siirtyneet III Internationalen kannalle. Pariisissa on siirtynyt III Internationalen kannalle kaksi sanomalehteä: Raymond Péricat'n „Internationale”¹³ ja Georges Anquetil'in „Kielletty Nimitys” („Bolshevikki”?). Englannissa on muodostumassa kommunistinen puolue, jonka kanssa on solidaarinen myös Britannian sosialistisen puolueen¹⁴, „tehtaanvanhinten komiteoiden” (Shop Stewards Committees)¹⁵, vallankumouksellisten industrialistien parhaimmisto y.m. Ruotsin vasemmistolaiset, Norjan sosialidemokraatit, Hollannin kommunistit, Sveitsin¹⁶ ja Italian sosialistiset puolueet ovat jo samassa rivissä Saksan spartakistien¹⁷ ja Venäjän bolshevikkien kanssa.

Kommunistinen Internationale on v. 1919 kasvanut muutamassa kuukaudessa yleismaailmalliseksi Internationaleksi, joka on joukkojen johdossa ja Bernin ja Luzernin koplakunnan „keltaiseen” Internationaleen pesiytyneiden sosialismin pettureiden ehdoton vihollinen.

Tarkastelkaamme lopuksi erästä sängen opettavaista tiedotusta, joka valaisee opportunistijohtajien osuutta. Kuluvan vuoden elokuussa Luzernissa koolla olleen keltaisten sosialistien konferenssin istuntojen aikana ilmestyi eri kielillä geneveläisen sanomalehden „La Feuille” („Lehtinen”)¹⁸ erikoinen selostus- ja tiedonantojulkaisu. Englanninkielisessä julkaisuussa (№ 4, Wednesday, August 6-th *) oli Hollannin opportunistisen puolueen tunnetun johtajan Troelstran haastattelu.

Troelstra kertoi seuraavaa:

„Saksan marraskuun 9 pn vallankumous aiheutti suurta kiihtymystä meidän (hollantilaisten) poliittisten ja ammattiliittojohtajiemme keskuudessa. Vallassa olevat ryhmät olivat Hollannissa useita päiviä paniikin

* — keskiviikkona, elokuun 6 pnä. *Toim.*

vallassa, semmitenkin kun samaan aikaan syntyi miltei yleistä levottomuutta armeijassa.

Rotterdamin ja Haagin pormestarit koettivat saada kokoon omat järjestönsä vastavallankumouksen avuksi. Entisistä kenraaleista — heidän joukossaan oli eräs Kiinan boksarikapinan tukahduttamisella ylpeillyt vanha upseeri — muodostettu komitea yritti saattaa tolaltaan joitain tovereita ja aseistaa heidät vallankumousta vastaan. Heidän ponnistuksillaan oli tietenkin päinvastainen vaikutus, ja Rotterdammassa tuntui eräänä hetkenä siltä, että muodostetaan työläisten Neuvosto. Mutta poliittisen järjestön ja ammattiliittojärjestöjen johtajat olivat sitä mieltä, ettei vielä ollut aika käyttää sellaisia menetelmiä ja rajoittuivat työläisten vaatimuksia sisältävän minimiohjelman esittämiseen ja joukoille osoitetun palavan vetoomuksen julkaisemiseen”.

Näin puhui Troelstra. Hän kehuskeli lisäksi itseään: kuinka hän oli pitänyt vallankumouksellisia puheita, kuinka hän oli kannattanut jopa vallan valtaamista, kuinka hyvin hän käsittää, että parlamentit ja puhtaasti poliittinen demokratia ovat riittämättömiä, kuinka hän myöntää, että siirtymiskautena ovat tarpeellisia sekä „illegaaliset taistelumenetelmät” että „proletariaatin diktatuuri” y.m. y.m.s.

Troelstra on esimerkki itsensä myyneestä opportunistijohtajasta, joka palvelee porvaristoa ja petkuttaa työläisiä. Kuten huomaatte, hän hyväksyy sanoissa *kaiken*, sekä Neuvostot että proletariaatin diktatuurin ja mitä vain haluatte. Teoissa Troelstra on mitä katalin työläisten petturi, porvariston asiamies. Teoissa hän on niiden samojen Hollannin „poliittisten ja amatillisten työväenjärjestöjen johtajien” *johtaja*, jotka *pelastivat Hollannin porvariston* siirtymällä ratkaisevalla hetkellä porvariston puolelle.

Troelstran esittämät tosiasiat ovat täysin selviä ja määriteltyjä. Hollannissa mobilisoitiin armeija. Proletariaatti aseistautui ja liittyi armeijassa yhteen koko kansan köyhimpien kerrosten kanssa. Saksan vallankumous aiheutti työläisten nousun ja „miltei yleistä levottomuutta armeijassa”. Onhan selvää, että vallankumouksellisten johtajien velvollisuus oli ohjata joukot vallankumoukseen *eikä päästää* ohi tilaisuutta, jolloin työläisten aseistautuminen ja Saksan vallankumouksen vaikutus saattoivat kerralla ratkaista asian.

Petturijohtajat siirtyivät Troelstra etunenässäan porvariston puolelle. Työläisiä ruokittiin reformeilla ja sitäkin enemmän reformilupauksilla, heitä tyydynnetyttiin „palavilla vetoomuksilla” ja vallankumouksellisilla korulauseilla ja petettiin heidät. Nimenomaan herrat Troelstrat ja hänen

kaltaisensa „johtajat”, joista Bernin ja Luzernin II Internationale koostuu, auttoivat porvaristoa kotiuttamaan armeijan ja pelastivat kapitalistit.

Työväenliike on edistynyt raivaten tieltään petturit ja kavaltajat, Troelstrat ja Kautskyt ja vapautuen siitä porvarillistuneesta huippukerroksesta, joka pettää joukkoja ajaen itseasiassa kapitalistien politiikkaa.

Syyskuun 20 päivänä 1919.

N. Lenin

P. S.* Stampferin esityksestä päätellen Kautsky on pysynyt vaiti neuvostovaltiojärjestelmästä. Olisikohan hän luopunut kannastaan tässä peruskysymyksessä? Olisiko hän ehkä lakannut puoltamasta niitä typeryyksiä, joita hän tästä asiasta kirjoitti „Proletariaatin diktatuuria” *vastaan* tähtäämässään kirjassessa? Olisiko hän katsonut ehkä paremmaksi siirtyä *pääasiasta* toisarvoisiin asioihin? Näihin kysymyksiin saamme vastaukset, kun tulee tilaisuus tutustua tähän Kautskyn kirjaseen.

Julkaistu syyskuussa 1919

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan,*